

тази ниски тропически красти; голем, непознат дървета шумят с мощни кломи; сплени рибарски колони се гушат между зелени лесове; по пъсците личат стапки на чакли, а въздуха потреперва от аневинна вой на самотен слънцъ. . . По водата из възвишен спирален подскочат риби, свлазх се плърхат на слънце, а въ тъмнитъ завои, подъ многогодишни дънери, се хрятъ водни змии. Екзотичната действителност пленява погледа и всъи е кинотизирани и замаян от нагичната приказка отъ хитля и една нощ. . . Спърли при навъртъ изворъ на бръга, всички очакватъ, че може би, отъ нѣкъде ще еникат ликуващи гласове на двама, радостни предъ добрия ловец на бѣли зора и, може би, ще се изсиятъ отровни стрели и копна. Но тази тревога е само съи на събудената отъ чудото фантазия. . .

Разнообразна разителностъ приотваатъ пламеннитъ скали и крайбръгани слъи, а по южния рѣкъ на рѣмате остагичи отъ ринова твърдина се вицатъ нѣмъ зибето. Надъ самотна скала се ачатъ оръи, съзрѣли змийско пѣздо. А край лѣнитъ мълчаливо дронѣ нъртво езеро, по чинто вода бръмчатъ отарителни

музи. Къиъ извора на рѣката, обаче, пустинната картина се сѣине отъ тихия пейзажъ на Сираджанския усол и нѣкъде Ропотано излезе подъ куполъ отъ савени кломи. . .

И когато генията поие пакъ по открито море, никой не знае дали е отлетѣлъ съиътъ или още е пленникъ въ врементъ на меконина духъ, който аладѣ надъ Царева рѣка. И дълго въ уснитъ зачѣнтъ пѣни гласове, съиатъ усойвни и свлазх летѣтъ смъртоносни колони на бедунци. И въ всѣи спомоитъ грезъ живота, възшебната Ропотано ни близни къиъ своитъ свѣнеси оазиси. . . Тамъ въ полунощъ може би, слѣзъ отъ своита скрита кула, дровѣтъ потонѣтъ на прѣвъгарския ханъ и неговата свѣнка минава надъ горитъ и спира при устнето на Ропотано. И на негова таятъ зовъ пристига бѣни платнохѣдъ на шастнето. . . и плува дравнитъ потонѣтъ по сгнлото Черно море, за да обволни водната граница и да стигне предъ зори въ подземното си царство при Царева рѣка. . .

О, незабравни си легендитъ, които безкрайно разказватъ черноморскитъ вѣчни!

Стефанъ Славчевъ

ОТЛИТА ЛЪТО

И ето пакъ са нѣтъ летѣтъ
и израсли и дѣтскии
на жеравитъ, какъ прѣлетѣтъ,
аъ вѣждамъ чуднитъ рѣдикъ.

Свѣтъ тѣтъ, разнахали краи,
о, вѣжъ — отлика вече лѣто
и ни нахенна: „Весели
съ дѣчи послѣди дѣтъ прѣнатъ“

Лѣтътъ, останалъ безъ чеда,
съи си рано го прозвона
и гледа празнитъ гѣзда
и съи дѣсрѣта зарѣка.

Какъ: къде ще отлетѣтъ
о, лѣто вѣжъ, свѣдѣитори?
При насъ какъ отиго те
съ усѣнка бѣга ще се върнеси?

Александъръ Жива